

Sbírka zákonů

Republiky československé

Částka 38

Vydána dne 8. července 1960

Cena 80 haléřů

OBSAH:

96. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární úmluvě mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou
97. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních

96

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 3. června 1960

**o Konzulární úmluvě mezi Československou republikou
a Albánskou lidovou republikou**

Dne 16. ledna 1959 byla v Praze podepsána Konzulární úmluva mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou.

S Úmluvou vyslovilo Národní shromáždění souhlas dne 13. května 1959 a prezident republiky ji

ratifikoval dne 30. prosince 1959. Ratifikační listiny byly vyměněny v Tiraně dne 28. dubna 1960.

Podle svého článku 23 Úmluva nabyla platností dnem výměny ratifikačních listin, tj. dne 28. dubna 1960.

České znění Úmluvy se vyhlašuje současně.

David v. r.

KONZULÁRNÍ ÚMLUVA

mezi

Československou republikou a Albánskou lidovou republikou

Prezident Československé republiky a

Presidium Lidového shromáždění Albánské lidové republiky

vedení snahou dále rozšiřovat v souladu s právním a zájmy lidu obou zemí vzájemné vztahy a všestrannou spolupráci.

rozhodli se uzavřít tuto Úmluvu a jmenovali svými zmocněnci:

prezident Československé republiky

Václava Davida, ministra zahraničních věcí,

Presidium Lidového shromáždění Albánské lidové republiky

Behara Shtyllu, ministra zahraničních věcí, kteří se po vzájemném předložení svých plných mocí, jež byly shledány v náležitém pořádku a v předepsané formě, dohodli na tomto:

I. Zřizování konzulátů a vysílání konzulů

Článek 1

Smluvní strany si vzájemně poskytují právo zřizovat na území druhé smluvní strany generální

konzuláty, konzuláty, vicekonzuláty a konzulární jednatelství (dále jen „konzuláty“) a právo vysílat generální konzuly, konzuly, vicekonzuly a konzulární jednatele (dále jen „konzulové“).

Počet konzulátů, sídla konzulů a konzulární obvody smluvní strany vzájemně dohodnou.

Článek 2

Stát vysílající konzula požádá stát přijímající o souhlas s jeho osobou. Po předložení konzulského patentu, obsahujícího jméno a příjmení konzula, jeho konzulskou hodnost, jeho sídlo a jemu určený konzulární obvod, udělí přijímající stát exequatur.

Konzul se ujme své funkce po udělení exequatur. Státní orgány konzulárního obvodu učiní neprodleně nutná opatření, aby konzul mohl vykonávat svou služební činnost a požívat práv, výsad a výhod, které mu poskytuje tato Úmluva a právní řád přijímajícího státu.

Článek 3

Při přechodné nepřítomnosti nebo vážné překážce, bránící konzulovi ve výkonu jeho služebních povinností, při jeho odvolání nebo úmrtí, je oprávněn vykonávat funkci konzula jeho zástupce, jehož jméno a pověření bylo včas oznámeno příslušným úřadům přijímajícího státu.

Zástupce konzula požívá v době výkonu funkce konzula všech práv, výsad a výhod, vyhrazených touto Úmluvou konzulům.

II. Práva, výsady a výhody konzulů a odpovědných pracovníků konzulární služby

Článek 4

Konzulové a rovněž odpovědní pracovníci konzulární služby, pokud jsou občany vysílajícího státu, nepodléhají ve své služební činnosti pravomocí soudů a správních úřadů přijímajícího státu.

Článek 5

Konzulové a odpovědní pracovníci konzulární služby jsou povinni vydávat na požádání svědectví u soudů, prokuratur nebo vyšetřovacích orgánů přijímajícího státu.

Osoby uvedené v předchozím odstavci mohou odmítnout výpověď o okolnostech, které se vztahují k jejich služební činnosti.

Nemohou-li se dostavit, mohou je úřady vyslechnout v místnostech konzulátu nebo v jejich bytě.

Ustanovení tohoto článku platí také pokud jde o řízení prováděné správními úřady.

Článek 6

Úřední místnosti konzulátů, jejich archivy a úřední korespondence včetně telegramů, telefonů a dálnopisů jsou nedotknutelné. Soukromé věci a osobní korespondence konzulů musí být vždy cho-

vány odděleně. Konzulové mají právo používat šifry a diplomatické pošty.

Orgány přijímajícího státu nemohou ve služebních místnostech konzulátů, jakož i v soukromých bytech konzulů provádět donucovací opatření. Do těchto místností nemohou orgány přijímajícího státu vstupovat bez konzulova souhlasu.

Článek 7

Konzulové mají právo vyvěšovat na budovách, v nichž jsou úřední místnosti konzulátů, znak vysílajícího státu a nápis s označením úřadu. Mají rovněž právo vyvěšovat vlajku vysílajícího státu na budově konzulátu, na svém obytném domě a na vozidlech, která používají.

Článek 8

Konzulové a odpovědní pracovníci konzulární služby, pokud jsou občany vysílajícího státu, jsou osvobozeni od osobních a věcných plnění na základě vzájemnosti. Od věcného plnění jsou osvobozeny též nemovitosti používané jimi jako obytné nebo služební prostory.

Uvedené osoby jsou, pokud jde o příjmy z jejich služebních činností, osvobozeny od přímých daní a dávek.

Nemovitý majetek vysílajícího státu, určený k umístění konzulátů nebo k bydlení konzulů a odpovědných pracovníků konzulární služby, je na území přijímajícího státu osvobozen od všech přímých daní.

Článek 9

Konzulům a odpovědným pracovníkům konzulární služby, pokud jsou občany vysílajícího státu, a konzulátům se poskytuje na základě vzájemnosti osvobození od celních poplatků v témže rozsahu, jako diplomatickým zastupitelským úřadům, jejich vedoucím a diplomatickým pracovníkům.

Článek 10

Ustanovení článků 8 a 9 se vztahují též na manželky a nezletilé děti konzulů a odpovědných pracovníků konzulární služby, pokud s nimi žijí ve společné domácnosti a jsou občany vysílajícího státu.

III. Služební činnost konzulů

Článek 11

Konzulové napomáhají všestrannému rozvoji politických, hospodářských a kulturních styků mezi oběma zemi.

Článek 12

Konzulové mají právo hájit ve svém konzulárním obvodu práva a zájmy svého státu a rovněž jeho občanů a právnických osob.

Konzulové se mohou při své služební činnosti obracet přímo na příslušné orgány a instituce v obvodu své působnosti a žádat je o pomoc při plnění svých úkolů.

Článek 13

Konzulové mají právo vést evidenci občanů vysílajícího státu, zdržujících se trvale nebo dočasně v jejich obvodu. Předpisy smluvních stran o registraci cizích státních příslušníků zůstávají nedotčeny.

Konzulové mohou vydávat občanům vysílajícího státu cestovní pasy. Mohou občanům přijímajícího státu, cizím státním příslušníkům nebo osobám bez státní příslušnosti udělovat víza nebo jiná povolení pro vstup do vysílajícího státu nebo výjezd z něho.

Článek 14

V oblasti práva občanského, rodinného a trestního se služební činnost konzulů, pokud není určeno jinak, řídí Smlouvou mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních podepsanou v Praze dne 16. ledna 1959.

Článek 15

1. Konzulové jsou oprávněni konat na konzulátech, ve vlastním bytě nebo v bytě občanů vysílajícího státu, jakož i na lodi nebo v letadlech, které nesou vlajku nebo výsostně označení vysílajícího státu — pokud tomu nebrání právní předpisy přijímajícího státu — tyto úkony:

- a) sepisovat, ověřovat a uschovávat závěti nebo listiny o jednostranných právních úkonech občanů vysílajícího státu;
- b) sepisovat nebo ověřovat písemná prohlášení občanů vysílajícího státu;
- c) sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech mezi občany vysílajícího státu; nemohou však sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech o zřízení nebo zcizení práv k budovám nebo k jiným nemovitostem, které jsou na území přijímajícího státu;
- d) sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech mezi občany vysílajícího státu a občany přijímajícího státu, pokud se tyto právní úkony týkají výlučně zájmů na území vysílajícího státu nebo záležitostí, k jejichž provedení má dojít na území vysílajícího státu, a pokud tyto právní úkony neodporují právním předpisům obou smluvních stran;
- e) ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu na písemnostech všeho druhu; legalizovat písemnosti pocházející od orgánů nebo úředních osob vysílajícího nebo přijímajícího státu, jakož i od soukromých osob a ověřovat jejich opisy, překlady a výpisy z nich;
- f) přijímat do úschovy peníze a cenné předměty občanů vysílajícího státu, nebo pro ně určené; příslušné právní předpisy přijímajícího státu zůstávají nedotčeny;
- g) jiné úkony, k nimž jsou zmocněni vysílajícím státem.

2. Konzulem sepsané, legalizované a ověřené písemnosti, opisy, překlady a výpisy, které jsou uve-

deny v odstavci 1, mají v přijímajícím státě takovou průkazní moc, jako písemnosti sepsané, přeložené, ověřené nebo legalizované příslušnými orgány a úředními osobami přijímajícího státu.

Článek 16

Před konzuly mohou být uzavírána manželství, jsou-li obě osoby uzavírající manželství občany vysílajícího státu. Uzavírání manželství se provádí v soulase se zákony vysílajícího státu.

Konzulové mohou osvědčovat podle předpisů vysílajícího státu narození a úmrtí občanů vysílajícího státu.

Příslušné předpisy smluvních stran tím zůstávají nedotčeny.

Článek 17

Konzulové mají právo, pokud je k tomu právní řád vysílajícího státu zmocňuje, ustanovit opatrovníka nebo poručníka občanům vysílajícího státu. V těchto případech mají konzulové právo vykonávat dozor nad poručenstvím a opatrovnictvím.

Článek 18

Konzulové poskytují pomoc lodím vysílajícího státu. Zejména mohou vstupovat ve styk s posádkou lodi a cestujícími, vydávat, potvrzovat a přezkoumávat lodní listiny a sepisovat protokoly o nákladu a účelu cesty a o mimořádných událostech. Vykánávají funkci dohlédacího úřadu a urovnávají spory mezi velením lodi a posádkou.

Ve všech případech jsou místní úřady povinny na žádost konzula poskytnout mu nezbytnou pomoc a podporu.

V případě, že úřady přijímajícího státu mají v úmyslu učinit jakákoliv donucovací opatření na obchodních lodích vysílajícího státu, uvědomí o tom předem příslušného konzula, aby mohl být přítomen při provádění těchto opatření. Toto se nevztahuje na celní, pasovou a zdravotní kontrolu lodí, členů posádky a cestujících.

Článek 19

Při nehodách a ztroskotání lodí jedné ze smluvních stran uvědomí příslušné orgány okamžitě konzula a sdělí mu, jaká opatření učinily. Rovněž poskytnou konzulovi nezbytnou pomoc při opatřeních, která činí v této souvislosti, přizvou jej k opatřením nutným ke zjištění příčin nehody a k zajištění důkazů.

Článek 20

Konzulové poskytují pomoc letadlům vysílajícího státu. Zejména mohou podporovat v případě přistání členy posádky a cestující při jejich styku s orgány přijímajícího státu a činit příslušná opatření, aby mohli pokračovat v cestě.

Při nehodách letadel vysílajícího státu mohou konzulové činit nebo dožadovat se opatření pro poskytnutí pomoci členům posádky a cestujícím a pro ochranu nákladu a opravu letadla; budou také přizváni k opatřením nutným ke zjištění příčin nehody a k zajištění důkazů.

IV. Závěrečná ustanovení

Článek 21

Ustanovení této Úmluvy o právech a povinnostech konzulů budou stejně uplatňována ve vztahu k pracovníkům diplomatických zastupitelských úřadů, pověřených vykonáváním konzulární činnosti. Tím nejsou dotčena diplomatická privilegia a imunita těchto pracovníků diplomatických zastupitelských úřadů.

Článek 22

Smluvní strany si slíbují, že na požádání jedné ze stran a v rámci dobrých služeb si budou vzájemně poskytovat pomoc v konzulárních záležitostech v těch zemích, v nichž tato strana nemá diplomatické nebo konzulární zastoupení.

Z plné moci
presidenta Československé republiky:

V. David v. r.

Článek 23.

Tato Úmluva bude ratifikována.

Nabude účinnosti dnem výměny ratifikačních listin, která bude provedena v Tiraně v době co nejkratší.

Článek 24

Tato Úmluva se uzavírá na dobu pěti let. Zůstane v platnosti vždy dalších pět let, neprojeví-li jedna ze smluvních stran šest měsíců před uplynutím právě probíhajícího období své přání Úmluvu vypovědět.

Sepsáno v Praze dne 16. ledna 1959 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a albánském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Z plné moci presidia Lidového shromáždění
Albánské lidové republiky:

Behar Shtylla v. r.

97

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 7. června 1960

**o Smlouvě mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou
o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních**

Dne 16. ledna 1959 byla v Praze podepsána Smlouva mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních.

Se Smlouvou vyslovilo Národní shromáždění souhlas dne 13. května 1959 a prezident republiky

ji ratifikoval dne 30. prosince 1959. Ratifikační listiny byly vyměněny v Tiraně dne 28. dubna 1960.

Podle svého článku 74 vstoupila Smlouva v platnost dne 28. května 1960.

České znění smlouvy se vyhlášeje současně.

David v. r.

SMLOUVA

mezi

**Československou republikou a Albánskou lidovou republikou o právní pomoci
ve věcech občanských, rodinných a trestních**

Prezident Československé republiky a

Presidium Lidového shromáždění Albánské lidové republiky

vedení přáním co nejvíce upevnit přátelské svazky mezi oběma zeměmi a jejich národy a rozvíjet spolupráci na poli právních styků, rozhodli se uzavřít smlouvu o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních a k tomu účelu jmenovali svými zmocněnci:

president Československé republiky

dr. Václava Škodu,
ministra spravedlnosti,

Presidium Lidového shromáždění Albánské lidové republiky

Behar Shtylla,
ministra zahraničních věcí,

kterí vyměnivše si plné moci a shledavše je v dobré a náležité formě shodli se na tomto:

ČÁST I

VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Právní ochrana

1. Občané a právnické osoby (dále jen „občané“) jedné smluvní strany požívají na území druhé smluvní strany stejné právní ochrany, pokud jde o jejich práva osobní a majetková, jako vlastní občané.

2. Občané jedné smluvní strany mají svobodný a nerušený přístup k soudům, prokurátorům a státním notářstvím (dále jen „justiční úřady“), jakož i k jiným úřadům druhé smluvní strany, do jejichž pravomoci patří věci občanskoprávní, rodinné a trestní, mohou před nimi vystupovat a podávat návrhy a žaloby za stejných podmínek jako občané této smluvní strany.

Článek 2

Poskytování právní pomoci

1. Justiční úřady obou smluvních stran si v občanskoprávních, rodinných a trestních věcech poskytují navzájem právní pomoc.

2. Justiční úřady poskytují právní pomoc i jiným úřadům ve věcech uvedených v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 3

Způsob styku

1. Při poskytování právní pomoci se justiční úřady obou smluvních stran stýkají prostřednictvím svých ústředních orgánů, pokud v této Smlouvě není stanoveno něco jiného.

2. Jiné úřady, do jejichž pravomoci patří věci práva občanského nebo rodinného, stýkají se s justičními úřady druhé smluvní strany diplomatickou cestou.

Článek 4

Rozsah právní pomoci

Obě smluvní strany si navzájem poskytují právní pomoc prováděním jednotlivých procesních úkonů, zejména opatřováním a zasláním písemností, prováděním prohlídek, odnětím věcí, zasláním a vydáváním věcných důkazů, prováděním znaleckých posudků, výsledkem obviněných, svědků, znalců, účastníků a jiných osob, prováděním soudního ohledání, jakož i doručováním písemností.

Článek 5

Úprava písemností

Písemnosti, které si zasílají justiční úřady a jiné úřady při poskytování právní pomoci, musí být opatřeny pečeti.

Článek 6

Obsah dožádání o poskytnutí právní pomoci

1. Dožádání o poskytnutí právní pomoci musí obsahovat tyto údaje:

- a) označení dožadujícího úřadu;
- b) označení dožádaného justičního úřadu;
- c) označení věci, v níž se žádá o právní pomoc;
- d) jména a příjmení účastníků, obviněných, obžalovaných nebo odsouzených, jejich státní příslušnost, povolání a bydliště nebo pobyt; u právnických osob název a sídlo;
- e) jména, příjmení a adresy právních zástupců;
- f) obsah dožádání, jakož i nutné údaje o předmětu dožádání a ve věcech trestních i označení skutkové podstaty trestného činu.

2. Dožádání o doručení písemností musí kromě toho obsahovat ještě přesnou adresu příjemce a označení doručovaných písemností.

Článek 7

Způsob vyřízení

1. Při vyřizování dožádání o poskytnutí právní pomoci použije justiční úřad právních předpisů svého státu. Může však na žádost dožadujícího úřadu použít předpisů o řízení dožadující smluvní strany, pokud nejsou v rozporu s právním řádem jeho státu.

2. Není-li dožádaný justiční úřad pro vyřízení příslušný, postoupí dožádání příslušnému justičnímu úřadu a zpraví o tom dožadující úřad.

3. Bude-li dožádaný justiční úřad o to požádán, sdělí dožadujícímu úřadu, kdy a kde bude dožádání o právní pomoc vyřízeno.

4. Po vyřízení dožádání o poskytnutí právní pomoci vrátí dožádaný justiční úřad spisy dožadujícímu úřadu; jestliže právní pomoc nebylo možno poskytnout, sdělí současně důvody, které brání vyřízení dožádání.

Článek 8

Nedotknutelnost svědků a znalců

1. Svědek nebo znalec, který se na předvolání doručené justičním úřadem dožádané smluvní strany dostaví před úřad dožadující smluvní strany, nesmí být bez ohledu na svou státní příslušnost na jejím území trestně stíhán ani vzat do vazby, ani na něm nesmí být vykonán trest pro trestný čin, který byl spáchán před překročením státních hranic.

2. Této záruky však svědek nebo znalec pozbude, neopustí-li území dožadující smluvní strany do týdne po tom, kdy mu vysílající úřad sdělil, že jeho přítomnosti již není třeba. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou svědek nebo znalec nemohl území dožadující smluvní strany opustit z důvodů, které nezávisí na jeho vůli.

Článek 9

Doručování písemností

1. Dožádaný justiční úřad doručí písemnosti podle právních předpisů platných na území jeho státu, jestliže tyto písemnosti jsou sepsány v jeho jazyku nebo je-li k nim připojen ověřený překlad. Jinak doručí dožádaný justiční úřad písemnosti, jen pokud je adresát ochoten dobrovolně je přijmout.

2. Ověření překladu provádí příslušný tlumočnick nebo dožadující úřad anebo diplomatický nebo konzulární úřad jedné ze smluvních stran.

3. Není-li možno zařídit doručení písemnosti na adresu, která je uvedena v dožádání, dožádaný justiční úřad učiní z úřední povinnosti opatření potřebná ke zjištění adresy.

Článek 10

Doklad o doručení

Doklad o doručení se pořídí podle předpisů o doručování písemností platných na území dožádané smluvní strany.

Článek 11

Doručování písemností vlastním občanům

Obě smluvní strany jsou oprávněny doručovat písemnosti vlastním občanům svými diplomatickými nebo konzulárními úřady.

Článek 12

Důkazní moc listin

1. Listiny, které byly na území jedné smluvní strany zřízeny nebo ověřeny státním orgánem nebo úřední osobou v oboru jejich působnosti ve formě stanovené platnými předpisy a byly opatřeny úřední pečeti, jsou na území druhé smluvní strany uznávány bez dalšího ověření. To platí i pro podpisy, které jsou ověřeny podle právních předpisů jedné smluvní strany.

2. Listiny, které na území jedné smluvní strany jsou považovány za veřejné, mají také na území druhé smluvní strany důkazní moc veřejných listin.

Článek 13

Náklady právní pomoci

1. Dožádaná smluvní strana nebude požadovat úhradu nákladů vzniklých z poskytnutí právní pomoci. Smluvní strany nesou samy všechny náklady vzniklé z poskytnutí právní pomoci na jejich území.

2. Dožádaný justiční úřad oznámí dožadujícímu úřadu výši vzniklých nákladů. Jestliže dožadující úřad tyto náklady vybere od osoby povinné k úhradě, zůstanou smluvní straně, jejíž úřad je vybral.

Článek 14

Informace o právních otázkách

Ministerstva spravedlnosti obou smluvních stran si navzájem poskytnou na žádost informace o právních otázkách.

Článek 15

Jazyk

Úřady smluvních stran používají ve vzájemných stycích podle této Smlouvy svého jazyka nebo jazyka ruského.

ČÁST II

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ

Hlava I

PRÁVNÍ POMOC VE VĚCECH OBČANSKÝCH A RODINNÝCH

Oddíl I

Náklady řízení

Článek 16

Osvobození od žalobní jistoty

Občanům jedné ze smluvních stran, kteří vystupují před soudy druhé smluvní strany, pokud žijí na území jedné ze smluvních stran, nelze uložit složení jistoty za náklady řízení jen z toho důvodu, že jsou cizinci nebo že nemají bydliště, pobyt nebo sídlo na území druhé smluvní strany.

Osvobození od poplatků a záloh

Článek 17

Občané jedné smluvní strany požívají na území druhé smluvní strany osvobození od poplatků a záloh, jakož i bezplatné právní pomoci ve stejné míře a za stejných podmínek jako vlastní občané.

Článek 18

1. Potvrzení o osobních poměrech, jakož i o poměrech rodinných, výdělkových a majetkových, potřebná k osvobození od poplatků a záloh, jakož i k poskytnutí bezplatné právní pomoci, vydá příslušný orgán smluvní strany, na jejímž území má žadatel bydliště nebo pobyt.

2. Nemá-li žadatel na území žádné ze smluvních stran bydliště nebo pobyt, postačí potvrzení vydané nebo ověřené diplomatickým nebo konzulárním úřadem jeho státu.

3. Justiční úřad, který rozhoduje o žádosti o osvobození od poplatků a záloh, jakož i o poskytnutí bezplatné právní pomoci, může požádat o další objasnění.

Článek 19

1. Občan jedné smluvní strany, který chce požádat o osvobození od poplatků a záloh, jakož i o bezplatnou právní pomoc u příslušného orgánu druhé smluvní strany, může tuto žádost podat ústně u justičního úřadu příslušného podle jeho bydliště nebo pobytu. Tento úřad sepiše o tom zápis a zašle jej spolu s listinami uvedenými v článku 18 odstavci 1 této Smlouvy justičnímu úřadu druhé smluvní strany.

2. Zároveň se žádostí o osvobození od poplatků a záloh, jakož i o bezplatnou právní pomoc se může podat do protokolu návrh na zahájení řízení o žalobě nebo jiného řízení.

Oddíl II

Osobní a rodinné právo

Článek 20

Způsobilost k právním úkonům

Způsobilost osoby k právním úkonům se spravuje právním řádem smluvní strany, jejímž je osoba občanem.

Článek 21

Rozvod

1. Jsou-li oba manželé občany jedné smluvní strany a bydlí-li v době podání návrhu na rozvod na území druhé smluvní strany, spravuje se rozvod právním řádem smluvní strany, jejímiž občany manželé jsou. Příslušné jsou soudy obou smluvních stran. V případě však, že jeden z manželů bydlí v době podání návrhu na rozvod na území jedné smluvní strany a druhý manžel na území druhé smluvní strany, jsou příslušné soudy té smluvní strany, jejímiž občany manželé jsou.

2. Je-li v době podání návrhu na rozvod jeden manžel občanem jedné smluvní strany a druhý manžel občanem druhé smluvní strany, jsou pro rozvod příslušné soudy obou smluvních stran. Soudy použijí právního řádu svého státu.

Článek 22

Neplatnost manželství

1. Vyslovení neplatnosti manželství nebo určení, že tu není manželství, se spravuje právními řády smluvních stran, jejichž občany byli manželé v době uzavření manželství.

2. Pro porušení formy uzavření manželství nelze však vyslovit neplatnost manželství nebo určit, že tu není manželství, byli-li při uzavření manželství zachován právní řád té smluvní strany, na jejímž území bylo manželství uzavřeno.

3. Příslušné jsou soudy obou smluvních stran.

Právní poměry mezi rodiči a dětmi

Článek 23

Právní poměry mezi rodiči a dětmi se spravují právním řádem smluvní strany, jejímž občanem je dítě. To platí i pro právní poměry mezi matkou a otcem dítěte narozeného mimo manželství.

Článek 24

1. Popření a zjištění otcovství a určení, zda dítě pochází z určitého manželství, se rozhoduje podle právního řádu smluvní strany, jejíž občanství dítě získalo narozením.

2. K popření a zjištění otcovství a k určení, zda dítě pochází z určitého manželství, je příslušný soud smluvní strany, jejíž právní řád je rozhodný podle odstavce 1 tohoto článku. Má-li návrhovatel i odpůrce bydliště na území jedné ze smluvních stran, je i soud této smluvní strany příslušný k rozhodnutí o popření a zjištění otcovství a o určení, zda dítě pochází z určitého manželství, za zachování ustanovení odstavce 1 tohoto článku.

Článek 25

Prohlášení za nezvěstného nebo mrtvého a důkaz smrti

1. Pro prohlášení osoby za nezvěstnou nebo mrtvou a ve věcech řízení o důkazu smrti je dána pravomoc justičního úřadu smluvní strany, jejímž

občanem byla osoba v době, kdy podle posledních zpráv byla na živu.

2. Justiční úřady jedné smluvní strany mohou prohlásit občana druhé smluvní strany za nezvěstného nebo mrtvého a také provést řízení o důkazu smrti na návrh osob žijících na území této smluvní strany, jsou-li k tomuto návrhu oprávněny podle právního řádu této smluvní strany.

3. V řízení o prohlášení za nezvěstného nebo mrtvého nebo v řízení o důkazu smrti používají justiční úřady smluvních stran právního řádu svého státu.

Poručenství a opatrovnictví

Článek 26

1. Ve věcech poručenství a opatrovnictví nad příslušníky smluvních stran jsou, pokud dále není stanoveno něco jiného, příslušny úřady smluvní strany, jejímž občanem je chráněncem.

2. Právní poměr mezi poručníkem nebo opatrovníkem a chráněncem se spravuje právním řádem smluvní strany, jejíž úřad ustanovil poručníka nebo opatrovníka.

3. Povinnost přijmout poručenství nebo opatrovnictví se spravuje právním řádem smluvní strany, jejímž občanem je osoba, která má být ustanovena poručníkem nebo opatrovníkem.

Článek 27

1. Mají-li být učiněna poručenská nebo opatrovnícká opatření na ochranu zájmů občana jedné smluvní strany, jehož bydliště, pobyt nebo majetek je na území druhé smluvní strany, zpraví úřad této smluvní strany bez odkladu úřad příslušný podle článku 26 odstavce 1.

2. V neodkladných případech může úřad druhé smluvní strany učinit opatření sám podle svého právního řádu, musí však ihned zpravit úřad příslušný podle článku 26 odstavce 1. Taková opatření zůstanou v platnosti až do jiného rozhodnutí tohoto úřadu.

Článek 28

1. Úřad příslušný podle článku 26 odstavce 1 může přenést poručenství nebo opatrovnictví na úřad druhé smluvní strany, jestliže má chráněncem na jejím území bydliště, pobyt nebo majetek. Přenesení poručenství nebo opatrovnictví se stane účinným, když dožádaný úřad poručenství nebo opatrovnictví převzme a dožadující úřad o tom zpraví.

2. Úřad, který převzal podle odstavce 1 poručenství nebo opatrovnictví, vede je podle právního řádu svého státu. Užije však, pokud jde o způsobilost k právním úkonům, práva smluvní strany, jejímž občanem je chráněncem. K rozhodnutím, která se týkají osobního stavu, není oprávněn.

Článek 29

Osvojení

1. Osvojení nebo jeho zrušení se spravuje právním řádem smluvní strany, jejímž občanem je osvojitel v době osvojení nebo jeho zrušení.

2. Je-li dítě občanem druhé smluvní strany, je nutné opatřit při osvojení nebo jeho zrušení i přivolení této smluvní strany.

3. Je-li dítě osvojováno manžely, z nichž jeden je občanem jedné smluvní strany, druhý pak občanem druhé smluvní strany, musí být osvojení nebo jeho zrušení v souladu s právním řádem obou smluvních stran.

4. Příslušným k řízení o osvojení nebo o jeho zrušení je úřad smluvní strany, jejímž občanem je osvojitel v době osvojení nebo jeho zrušení. V případě odstavce 3 tohoto článku je příslušný úřad té smluvní strany, na jejímž území manželé mají nebo měli své společné bydliště nebo pobyt.

Oddíl III

Zasílání matričních listin a jiných dokladů

Článek 30

Smluvní strany se zavazují zasílat si navzájem na žádost, podanou diplomatickou cestou, doklady o zápisech v matrikách, doklady o vzdělání, o délce zaměstnání i jiné doklady týkající se osobních práv a zájmů občanů druhé smluvní strany. Uvedené doklady se zasílají diplomatickou cestou bez překladu a bezplatně.

Oddíl IV

Dědictví

Článek 31

Zásada rovného postavení

Občané jedné smluvní strany jsou co do způsobilosti zdědit nebo zrušit závět o majetku, který je na území druhé smluvní strany, nebo o právech, která se tam mají uplatnit, jakož i co do způsobilosti nabývat dědictvím nebo odkazem takového majetku nebo takových práv postavení na roveň občanům druhé smluvní strany. Majetek a práva přecházejí na ně za podmínek stanovených pro vlastní občany žijící na území této smluvní strany.

Článek 32

Dědické právo

1. Dědění movitostí se spravuje právním řádem té smluvní strany, jejímž občanem byl zůstavitel v době smrti.

2. Dědění nemovitostí se spravuje právním řádem té smluvní strany, na jejímž území nemovitosti jsou.

Článek 33

Závět

1. Způsobilost zdědit nebo zrušit závět, jakož i právní účinky vad vůle spravují se právním řádem smluvní strany, jejímž občanem byl zůstavitel v době zřízení nebo zrušení závěti. Tento právní řád je také rozhodný pro určení, které druhy porušení pro případ smrti jsou přípustné.

2. Forma zřízení a zrušení závěti se spravuje právním řádem smluvní strany, jejímž občanem byl zůstavitel v době zřízení nebo zrušení závěti; stačí však, byl-li zachován právní řád smluvní strany, na jejímž území byly tyto úkony učiněny.

Článek 34

Pravomoc

1. Movité dědictví projednají bez újmy ustanovení odstavce 4 tohoto článku justiční úřady smluvní strany, jejímž občanem byl zůstavitel v době smrti.

2. Nemovité dědictví projednají justiční úřady smluvní strany, na jejímž území je dědictví.

3. Ustanovení odstavců 1 a 2 tohoto článku platí obdobně i o sporech, které vzniknou z dědických nároků.

4. Je-li celé movité dědictví po občanu jedné ze smluvních stran na území druhé smluvní strany a souhlasí-li s tím všichni dědici, projedná je na návrh dědice nebo odkazovníka justiční úřad této smluvní strany.

Článek 35

Sdělování úmrtí

1. Zemře-li na území jedné smluvní strany občan druhé smluvní strany, uvědomí příslušný úřad bez odkladu diplomatický nebo konzulární úřad druhé smluvní strany o úmrtí a sdělí mu vše, co je známo o dědících a odkazovnicích a o jejich bydlišti nebo pobytu, o rozsahu a ceně dědictví, jakož i o tom, zda tu je závět. Totéž platí, doví-li se příslušný úřad jedné ze smluvních stran o tom, že občan druhé smluvní strany, který zemřel mimo území obou smluvních stran, zanechal jmění na území jeho státu.

2. Doví-li se diplomatický nebo konzulární úřad o úmrtí dříve, je povinen o něm zpravit justiční úřad příslušný k zajištění dědictví.

Článek 36

Oprávnění diplomatického nebo konzulárního úřadu při projednávání dědictví

1. Ve všech dědických věcech, které se vyskytnou na území jedné ze smluvních stran, jsou členové diplomatického nebo konzulárního úřadu druhé smluvní strany oprávněni zastupovat před justičními nebo jinými úřady vlastní občany, pokud jsou nepřítomni a neustanoví-li si jiného zmocněnce; zvláštní plné moci není třeba.

2. Zemře-li občan jedné smluvní strany cestou územím druhé smluvní strany a neměl-li tam bydliště ani pobyt, budou věci, které měl u sebe pro vlastní potřebu, odevzdány bez dalšího řízení diplomatickému nebo konzulárnímu úřadu smluvní strany, jejímž byl občanem.

Článek 37

Otevření a vyhlášení závěti

K otevření a vyhlášení závěti je příslušný justiční úřad smluvní strany, na jejímž území je závět.

Ověřený opis závěti a protokolu o stavu a obsahu závěti, podle okolností ověřený opis protokolu o otevření a vyhlášení závěti a na žádost i prvopis závěti je třeba zaslat justičnímu úřadu státu zůstavitele nebo justičnímu úřadu druhé smluvní strany, který ve věci koná řízení.

Článek 38

Opatření k zajištění dědictví

1. Úřady obou smluvních stran učiní podle svého právního řádu opatření, která jsou nutná k zajištění nebo ke správě dědictví, které na jejích území zanechal občan druhé smluvní strany.

2. O opatřeních, která byla učiněna podle odstavce 1 tohoto článku, je třeba bez odkladu uvědomit diplomatický nebo konzulární úřad druhé smluvní strany, který může při těchto opatřeních spolupůsobit. Na návrh diplomatického nebo konzulárního úřadu mohou být opatření učiněná podle odstavce 1 změněna, zrušena nebo odložena.

3. Úřad smluvní strany, jejímž občanem je zůstavitel a který je příslušný podle článku 34 odstavce 1, může navrhnout, aby byla zrušena opatření učiněná podle odstavce 1.

Článek 39

Vydání dědictví

Jestliže má být movité dědictví nebo výtěžek z prodeje movitého nebo nemovitého dědictví po projednání dědictví na území jedné smluvní strany odevzdáno dědicům nebo odkazovníkům, kteří mají bydliště nebo pobyt na území druhé smluvní strany, odevzdá se dědictví nebo výtěžek z jeho prodeje diplomatickému nebo konzulárnímu úřadu této druhé smluvní strany, jestliže:

- justiční úřad vyzval, je-li tak stanoveno v právním řádu smluvní strany, kde dědictví je, věřitele zůstavitele, aby do tří měsíců přihlásili své pohledávky;
- veškeré dědické poplatky a všechny přihlášené pohledávky byly zaplacený nebo zajištěny;
- příslušné úřady daly souhlas, jehož je případně třeba, k vývozu dědických věcí nebo převodu výtěžku jejich prodeje.

Oddíl V

Uznání a výkon rozhodnutí

Článek 40

Uznání rozhodnutí ve věcech rodinného práva, která se netýkají majetkových nároků

1. Pravomocná rozhodnutí justičních úřadů a poručenských a opatrovnických orgánů jedné smluvní strany ve věcech rodinného práva, která se netýkají majetkových nároků, uznávají se na území druhé smluvní strany bez dalšího řízení, jestliže justiční úřad ani poručenský, ani opatrovnický orgán této druhé smluvní strany nevydal dřívější pravomocné rozhodnutí v téže věci, ani nemá výlučnou pravomoc na základě této Smlouvy.

2. Ustanovení odstavce 1 se použije i na rozhodnutí vydaná před nabytím účinnosti této Smlouvy.

Uznání a výkon rozhodnutí o majetkových nárocích

Článek 41

Obě smluvní strany uznávají a na svém území podle dalších ustanovení povolují exekuci:

- pravomocných rozhodnutí o majetkových nárocích ve věcech občanského a rodinného práva, která byla vydána na území druhé smluvní strany po nabytí účinnosti této Smlouvy;
- pravomocných soudních rozhodnutí vydaných na území druhé smluvní strany po nabytí účinnosti této Smlouvy ve věcech trestních, týkajících se povinnosti nahradit poškozenému škodu, která mu byla způsobena;
- pravomocných rozhodnutí soudů rozhodčích, jakož i smírů před těmito soudy uzavřených ve věcech zahraničního obchodu, byla-li alespoň jednou ze stran řízení právnická osoba, jež má sídlo na území jedné ze smluvních stran.

Článek 42

1. K povolení exekuce je příslušný soud smluvní strany, na jejímž území má být exekuce vykonána.

2. Návrh na povolení exekuce je třeba podat u soudu, který rozhodl ve věci v první stolici. Tento návrh je třeba postoupit soudu, který je příslušný k povolení exekuce. Návrh může být podán i přímo u tohoto soudu.

3. Náležitosti návrhu se spravují právním řádem smluvní strany, na jejímž území má být exekuce vykonána. K návrhu se připojí překlad do jazyka dožádané smluvní strany nebo do jazyka ruského, ověřený podle článku 9 odstavce 2.

Článek 43

K návrhu na povolení exekuce se připojí:

- úplné vyhotovení rozhodnutí, jakož i potvrzení o právní moci rozhodnutí, pokud to nevyplývá z rozhodnutí samého;
- listiny v prvopise nebo ověřené opisy listin, z nichž vyplývá, že bylo včas, alespoň jednou a zákonným způsobem doručeno předvolání osobě, již byla v rozhodnutí uložena nějaká povinnost a která se řízení nezúčastnila;
- překlady listin, uvedených pod písmenem a) a b), ověřené podle článku 9 odstavce 2.

Článek 44

Má-li soud při povolování exekuce pochybnosti, může navrhovatele vyzvat, aby se vyjádřil, nebo mu uložit, aby odstranil vady návrhu. Může také o návrhu slyšet dlužníka a požádat o objasnění soudu, který rozhodnutí vydal.

Článek 45

1. O exekuci platí právní řád smluvní strany, na jejímž území má být exekuce vykonána.

2. Dlužník může uplatnit u soudu, který rozhoduje o povolení exekuce, i námitky proti její přípustnosti a proti nároku zjištěnému v rozhodnutí, pokud je to přípustné podle právního řádu smluvní strany, na jejímž území bylo rozhodnutí vydáno.

Článek 46

Odepření uznání a výkonu

Uznání rozhodnutí nebo povolení exekuce může být odepřeno:

- jestliže osoba, jež byla v rozhodnutí uznána povinnou, se nezúčastnila řízení, protože jí nebo jejímu zmocněnci nebylo včas, alespoň jednou a zákonným způsobem doručeno předvolání anebo stalo-li se předvolání jen veřejnou vyhláškou nebo způsobem, který se odchyluje od ustanovení této Smlouvy;
- jestliže je soudní rozhodnutí v rozporu s pravomocným předchozím rozhodnutím vydaným mezi týmiž účastníky, o téže nároku a z téhož důvodu soudem smluvní strany, na jejímž území má být rozhodnutí uznáno nebo exekuce vykonána. Toto ustanovení se však nevztahuje na případy, ve kterých se podstatně změnily skutečnosti, na jejichž základě uvedené předchozí soudní rozhodnutí určilo obsah nebo čas plnění.

Článek 47

Soudní smíry

Ustanovení článků 41 až 46 se použije obdobně i na smíry uzavřené před justičními úřady.

Exekuce pro náklady soudního řízení

Článek 48

1. Byla-li účastníkům osvobozeným od složení žalobní jistoty ve smyslu článku 16 této Smlouvy uložena na území jedné smluvní strany povinnost k náhradě nákladů řízení, povolí příslušný soud na území druhé smluvní strany na návrh bezplatně exekuci k vymáhání těchto nákladů.

2. Náklady řízení jsou i náklady potvrzení, překladů a ověření uvedených v článku 50 této Smlouvy.

Článek 49

Náklady potvrzení, překladů a ověření písemností podle článku 50 této Smlouvy určí soud, který ve věci jednal v první stolici nebo soud příslušný k povolení exekuce. Soud příslušný k povolení exekuce určí i exekuční náklady.

Článek 50

1. Soud, který povoluje exekuci pro náklady řízení, omezí své zkoumání jen na to, zda rozhodnutí nabývá právní moci a zda je vykonatelné.

2. K žádosti o povolení exekuce pro náklady řízení se připojí opis rozhodnutí o nákladech, ověřený soudem první stolice a potvrzení vydané týmiž soudem, že rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné, jakož i ověřený překlad těchto listin.

Článek 51

Náklady exekučního řízení

O nákladech exekučního řízení platí právní řád smluvní strany, na jejímž území se rozhodnutí vykonává.

Hlava II

PRÁVNÍ POMOC VE VĚCECH TRESTNÍCH

Článek 52

Povinnost k vydání

1. Smluvní strany se zavazují, že si na žádost vzájemně budou vydávat k provedení trestního řízení anebo k výkonu trestu osoby, které jsou na jejich území.

2. Vydání je přípustné pouze pro trestný čin, za který může být uložen podle právních řádů obou smluvních stran trest odnětí svobody přesahující jeden rok nebo trest vyšší (dále jen „extradiční trestný čin“).

Článek 53

Odepření vydání

K vydání nedojde, jestliže:

- vyžadovaná osoba je občanem dožádané smluvní strany;
- trestný čin byl spáchán na území dožádané smluvní strany;
- podle právního řádu dožádané smluvní strany trestní stíhání nemůže být zahájeno nebo rozsudek nemůže být vykonán, protože nastalo promlčení nebo tomu brání jiný zákonný důvod;
- stíhání je vyhrazeno výlučně justičním úřadům dožádané smluvní strany;
- proti osobě, o jejíž vydání se žádá, byl pro týž trestný čin na území dožádané smluvní strany vydán rozsudek, který nabyl právní moci, anebo vydáno rozhodnutí, jímž bylo řízení pravomocně skončeno.

Článek 54

Převzetí trestního stíhání

1. Každá smluvní strana se zavazuje, že na žádost druhé strany zavede podle vlastních právních předpisů trestní stíhání svých občanů, kteří jsou podezřelí, že na území druhé smluvní strany spáchali extradiční trestný čin.

2. K žádosti se připojí pamětní spis a všechny údaje a důkazy o trestném činu, které jsou po ruce.

3. Dožádaná smluvní strana uvědomí dožadující smluvní stranu o výsledku trestního řízení a dojde-li k pravomocnému rozsudku, zašle jeho opis.

Článek 55

Způsob styku

Ve věcech vydávání a převzetí trestního stíhání stýkají se navzájem ministerstva spravedlnosti nebo generální prokuratury obou smluvních stran přímo.

Článek 56

Žádost o vydání

K žádosti o vydání se připojí:

- stejnopis nebo ověřený opis zatýkacího roz-

kazu a k žádosti o vydání k výkonu trestu stejnopis nebo ověřený opis pravomocného rozsudku; tyto doklady musí obsahovat údaje o skutkové podstatě trestného činu, zejména o místě a době spáchání činu a jeho právní kvalifikaci; byla-li trestným činem způsobena hmotná škoda, uvede se její zjištěná nebo pravděpodobná výše;

- b) text zákona dožadující smluvní strany, podle něhož se trestný čin posuzuje;
- c) údaje o výši neodpykaného trestu v případě, že se žádá o vydání odsouzeného, který již část svého trestu odpykal;
- d) pokud možno údaje o státní příslušnosti osoby, o jejíž vydání se žádá, listiny a doklady o jejím bydlišti nebo pobytu a údaje o jejích osobních poměrech, jakož i její popis, fotografie a otisky prstů.

Článek 57

Dodatečná objasnění

1. Jsou-li pochybnosti o spáchání extradičního trestného činu nebo neobsahuje-li žádost o vydání všechny nutné údaje, může dožádaná smluvní strana požádat o její doplnění, k čemuž určí lhůtu od jednoho do dvou měsíců; tato lhůta může být na žádost dožadující smluvní strany ze závažných důvodů prodloužena.

2. Nepředloží-li dožadující smluvní strana ve stanovené lhůtě dodatečné údaje, může dožádaná smluvní strana zatčenou osobu propustit.

Článek 58

Vydávací vazba

Po dojití žádosti o vydání učiní dožádaná smluvní strana bez odkladu opatření k zatčení vyžadované osoby s výjimkou těch případů, kdy k vydání nemůže dojít.

Článek 59

Předběžné zatčení

1. Předběžně může být zatčena osoba, o jejíž zatčení bylo požádáno již před dojitím žádosti o vydání; žádost musí obsahovat odvolání na zatýkácí rozkaz nebo na pravomocné soudní rozhodnutí a poukaz na to, že žádost o vydání bude předložena dodatečně. Žádost o předběžné zatčení může být učiněna poštou, telegraficky, telefonicky nebo rozhlasem.

2. Také bez žádosti podle odstavce 1 tohoto článku může být vzata do vazby osoba, která je důvodně podezřelá, že spáchala na území druhé smluvní strany extradiční trestný čin.

3. O předběžném zatčení je třeba druhou smluvní stranu ihned uvědomit.

Článek 60

Propuštění z vazby, nedojde-li žádost o vydání

1. Osobu zatčenou podle ustanovení článku 59 odstavce 1 této Smlouvy lze propustit na svobodu,

nedojde-li žádost o vydání do dvou měsíců od odeslání oznámení o zatčení.

2. Osobu zatčenou podle ustanovení článku 59 odstavce 2 této Smlouvy lze propustit na svobodu, nedojde-li do jednoho měsíce od odeslání oznámení o zatčení žádost o vydání.

Článek 61

Odklad vydání

Je-li osoba, o jejíž vydání se žádá, stíhána nebo byla-li odsouzena pro jiný trestný čin na území dožádané smluvní strany, může být vydání odloženo až do zastavení trestního stíhání nebo do vykonání rozsudku nebo do prominutí trestu.

Článek 62

Dočasné vydání

1. Jestliže odklad vydání podle článku 61 této Smlouvy může mít za následek promlčení nebo jinou závažnou újmu trestního stíhání, může být osoba, o jejíž vydání se žádá, na základě odůvodněné žádosti dočasně vydána.

2. Dočasně vydaná osoba bude vrácena po provedení úkonu trestního stíhání, pro které byla vydána.

Článek 63

Střet žádostí o vydání

Dojdou-li žádosti o vydání od několika států, dožádaná smluvní strana rozhodne, kterému státu se osoba vydá.

Článek 64

Meze trestního stíhání

1. Bez souhlasu dožádané smluvní strany nesmí být vydána osoba trestně stíhána, ani nesmí být na ní vykonán trest, ani nesmí být vydána třetímu státu pro trestný čin spáchaný před vydáním a pro který nebyla vydána.

2. Souhlasu není třeba, jestliže vydaná osoba, která není občanem smluvní strany, na jejímž území je, neopustí území této smluvní strany do jednoho měsíce od skončení trestního řízení, a při odsouzení od výkonu trestu, nebo jestliže se vrátí na její území. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou vydaná osoba nemohla opustit území dožadující smluvní strany z důvodů, které jsou nezávislé na její vůli.

Článek 65

Vydání

Dožádaná smluvní strana oznámí dožadující smluvní straně místo a dobu vydání. Nepřevzme-li dožadující smluvní strana osobu, která má být vydána, do jednoho měsíce od stanovené doby vydání, může být tato osoba propuštěna na svobodu.

Článek 66

Opětovné vydání

Vyhne-li se vydaná osoba trestnímu stíhání anebo výkonu trestu a vrátí-li se na území dožádané smluvní strany, bude vydána na novou žádost, aniž

Je třeba znovu předložit doklady podle článků 56 a 57 této Smlouvy.

Článek 67

Sdělení výsledků trestního řízení

Smluvní strany si navzájem sdělí informace o výsledku trestního řízení zavedeného proti vydaným osobám, jestliže proti těmto osobám byl vydán pravomocný rozsudek, zašle se i opis rozsudku.

Článek 68

Průvoz

1. Na žádost povolí smluvní strana provést svým územím osoby vydané třetím státem druhé smluvní straně.

2. Žádost o průvoz se podává a projednává jako žádost o vydání.

3. Smluvní strany nejsou povinny povolit průvoz osob, k jejichž vydání by nemohlo dojít podle této Smlouvy.

Článek 69

Dodání osob ve vazbě

1. Jsou-li obeslaní svědci na území dožádané smluvní strany ve vazbě, mohou orgány uvedené v článku 55 této Smlouvy nařídít jejich dopravení na území dožadující smluvní strany pod podmínkou, že tam budou drženy ve vazbě a po výsledku co nejdříve vráceny.

2. Mají-li být vyslechnuty osoby, které jsou ve vazbě třetího státu, jako svědci, povolí orgány dožádané smluvní strany uvedené v článku 55 této Smlouvy průvoz územím svého státu při zachování ustanovení článku 8 této Smlouvy.

Článek 70

Vydání věcí

1. Smluvní strany se zavazují, že si navzájem vydají:

- a) věci, které byly získány extradičním trestným činem, nebo jejich protihodnotu;
- b) věci, které mohou být důležité jako důkazní prostředky v trestním řízení, a to i v případě, že k vydání pachatele nedojde pro jeho smrt, útěk nebo z jiného důvodu.

2. Potřebuje-li dožádaná smluvní strana věci, o jejichž vydání se žádá, jako důkazy v trestním řízení, může být jejich vydání odloženo až do doby, kdy řízení skončí.

Dáno v Praze dne 16. ledna 1959.

Z plné moci presidenta Československé republiky:

dr. V. Škoda v. r.

3. Práva třetích osob k vydaným věcem zůstávají nedotčena. Po skončení trestního řízení musí být tyto věci bezplatně vráceny dožádané smluvní straně, aby je vydala oprávněné osobě.

Článek 71

Sdělování odsouzení

Smluvní strany si budou navzájem sdělovat údaje o pravomocných rozsudcích vydaných soudy jedné smluvní strany proti občanům druhé smluvní strany, přičemž zároveň zašlou otisky prstů odsouzených, pokud jsou k dispozici.

Článek 72

Informace o předchozích trestech

Na žádost soudů nebo prokuratur jedné smluvní strany podá druhá smluvní strana bezplatně informace o dřívějších trestech osob stíhaných na území dožadující smluvní strany.

ČÁST III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 73

Ratifikace

Tato Smlouva bude ratifikována. Ratifikační listiny budou vyměněny co nejdříve v Tiraně.

Článek 74

Účinnost

1. Tato Smlouva nabude účinnosti jeden měsíc po výměně ratifikačních listin. Zůstane v platnosti pět let ode dne, kdy nabude účinnosti.

2. Nevypoví-li žádná ze smluvních stran tuto Smlouvu alespoň šest měsíců před uplynutím této doby, prodlužuje se její platnost na neurčito a Smlouva zůstane v platnosti do té doby, dokud ji jedna ze smluvních stran nevypoví s výpovědní lhůtou jednoho roku.

Článek 75

Autentická vyhotovení

Tato Smlouva byla sepsána ve dvou původních vyhotoveních, každé v jazyku českém a albánském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Na důkaz toho podepsali zmocněnci obou smluvních stran tuto Smlouvu a opatřili ji svými pečeti.

Z plné moci presidia Lidového shromáždění
Albánské lidové republiky:

Behar Shtylla v. r.